

THIỆU NỮ ĐỨC CHẤP NHẬN CHẾT TRONG AN BÌNH



Isabell Zachert là nữ sinh trung học người Đức, vui tươi, duyên dáng và tràn đầy sức sống. Cô may mắn chào đời trong một gia đình Công Giáo hiệp nhất và hạnh phúc. Isabell có anh cả Christian 19 tuổi và em trai Matthias 14 tuổi. Ông bà Zachert là bậc cha mẹ biết yêu thương và chăm sóc con cái.

Một ngày tháng 11 năm 1991, Isabell bất ngờ bị cúm. Mọi người trong gia đình tưởng chỉ là cơn cảm cúm nhẹ. Nào ngờ bệnh trở nặng và Isabell được đưa vào nhà thương. Bác sĩ khám phá ra dấu chứng bệnh ung thư máu đến hồi trầm trọng. Cuộc chạy đua với tử thần khởi đầu. Dĩ nhiên nhân vật chính là Isabell, cô nữ sinh xinh đẹp 15 xuân xanh. Bên cạnh cô là toàn thể gia đình, các bác sĩ, y tá và bạn bè cùng lớp.

Bác sĩ thông báo cho Isabell biết tính chất nghiêm trọng của cơn bệnh. Tuy nhiên, ông không quên nhấn mạnh:

- Chứng bệnh có dấu hiệu như thế, nhưng chúng ta không có quyền buông tay đầu hàng hay thất vọng. Trái lại, chúng ta phải can đảm chiến đấu và hy vọng vào một phép lạ có thể xảy ra!

Isabell can đảm và kiên trì chịu đựng mọi phương thức chữa trị, thật mệt mỏi và đau đớn. Lòng yêu đời cộng với tính tình tươi vui khiến Isabell chấp nhận tất cả.

Trong thời gian nghỉ học để chữa bệnh, Isabell vẫn tiếp tục giữ liên lạc với các bạn thân. Cô viết cho bạn gái:

- Doris thân mến. Mình cảm thấy thật yếu nhược trong lúc này. Cuộc chữa trị rất cam go, rất gắt gao! Dầu vậy, cơn đau vẫn không giảm bớt. Mình sợ phải chết như thế này. Thật hãi hùng! Đôi khi mình bị nghẹt thở. Nhiều lúc khác thì không thể nào cử động được. Nhưng mình lại hết sức muốn sống và ham sống!

Mấy ngày sau Isabell nhận thư trả lời của bạn. Doris viết:

- Isabell thương mến. Trong một bức thư của thánh Phaolo tông đồ có đoạn viết rằng: "Không gì, kể cả sự sống, sự chết, cũng như không một quyền lực nào có thể tách lìa chúng ta ra khỏi Tình Yêu THIÊN CHÚA". THIÊN CHÚA luôn luôn ở cùng bạn. Chính Ngài ban cho bạn sức mạnh chiến thắng sự sợ hãi. Mình nhớ bạn và cầu nguyện cho bạn luôn.

Đúng một năm sau ngày khám phá ra cơn bệnh hiểm nghèo và theo những phương thức chữa trị cam go, chứng bệnh vẫn không thuyên giảm. Ngày 12-11-1992, Isabell viết trong nhật ký:

- Mình vẫn nuôi hy vọng được phép lạ khỏi bệnh. Bởi vì, thật là buồn biết bao, nếu mình nhận quà Giáng Sinh, rồi lại phải chết ngay sau đó. Có thể, nếu mình vận dụng mọi ý chí và gặp phương thức chữa trị thích hợp, thì may ra mình sẽ khỏi bệnh chẳng?

Các bác sĩ và song thân Isabell thấy rõ họ đang đối đầu với chứng bệnh hiểm nghèo, không phương thế trị liệu và không lối thoát. Một ngày, bác sĩ Kern đến phòng bệnh nhân. Isabell cất tiếng hỏi bác sĩ trước:

- Bệnh tình của cháu ra sao rồi?

Bác sĩ trả lời:

- Không tốt! Cơ bệnh vẫn tiếp tục tàn phá.

Isabell nói:

- Điều đó có nghĩa là các phương thức chữa trị không mang lại cho cháu hiệu quả nào phải không?

Bác sĩ Bern lặng lẽ đáp gọn:

- Phải!

Isabell đìềm nhiên nói:

- Cháu không muốn theo bất cứ phương thức chữa trị nào nữa. Cháu xin phó thác mọi sự trong tay Chúa!

Câu nói rõ ràng và dứt khoát. Isabell bày tỏ cùng vị bác sĩ đã tận tâm chữa trị cho cô:

- Cháu muốn ra đi cách êm ái, không đau đớn, hầu tránh cho gia đình cháu mọi nỗi khổ tâm!

Một vài ngày trước khi chết, Isabell tâm sự với em trai Matthias:

- Nếu có thể được thì, ở trường học, xin em mô tả cái chết của chị. Có lẽ nhà trường sẽ tổ chức buổi lễ nhỏ tưởng niệm chị. Chị sẽ hãnh diện về em, nếu em nói với mọi người về giây phút cuối đời của chị!

Rồi Isabell bày tỏ nguyện ước sau cùng với hiền mẫu. Cô nói:

- Xin Mẹ mặc cho con chiếc áo màu trắng. Rồi xin Mẹ để xác con, hầu ai muốn đến viếng, đều có thể trông thấy mặt con.

Thánh Lễ an táng diễn ra nơi trường học của Isabell. Cuối Thánh Lễ, Matthias nói đôi lời như sau:



- Chị con nói với con là đừng sợ chết. Chị con thâm tín sâu xa rằng, một ngày kia chị con sẽ gặp lại mọi người. Sáng 17-11-1992, chị Isabell an bình từ biệt chúng con. Như người được giải thoát, chị con sung sướng ra đi về Thiên Đàng.

... "Trước khi ngày tàn và khí trời mát dịu, và trước khi bóng chiều buông xuống, ta sẽ đi lên núi mộc dược, đi lên đồi nhũ hương. Bạn tình ơi, toàn thân nàng xinh đẹp, nơi nàng chẳng một chút vết nhơ. Này em gái của anh, người yêu anh sắp cưới, trái tim anh, em đã chiếm mất rồi! Mắt em, chỉ một liếc nhìn thôi, cổ em, chỉ một vòng kiềng trang điểm, đã đủ chiếm trọn trái tim anh" (Sách Diễm Ca 4,6-9).



("Reader's Digest SÉLECTION, 8/1994, trang 64-69)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt